

naar den forud skal betragtes som dødsdømt; saa tror jeg, at man fra alle Sider vil være bedret tjent med at vide fuld og ren Besked. Seg gjør udtryffeligt denne Bemærkning, fordi jeg nødig vilde have, at Lovforslaget, naar det skulde betragtes som dødsdømt, skulde blive sendt videre af Courtoisi, af Høflighed mod Finantsministeren. Seg gjør udtryffeligt Bemærkningen af denne Grund, og jeg beder de Herrer, som ere fast bestemte paa ikke at ville yde nogen midlertidig Lønningsforbedring til Embedsmændene i det kommende Finantsaar, om uden noget Hensyn til mig frit at give deres Mening tilkjende ved at stemme mod Lovforslagets videre Fremme. Seg vilde være taknemlig derfor og ikke paa nogen Maade betragte det som en Fornærmelse mod mig eller mod Regjeringen.

Høgsbro: Seg skal ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet om Forsvarligheden af de Oplysninger, Udvalget har begjært; det ærede Hing har jo hørt, hvilke det var, og jeg haaber, at det deraf kan dømmes. Men naar den ærede Minister erklærede, at vi burde idetmindste strax have spurgt om det, vi ønskede oplyst, og ikke først i Midten af Januar, saa vil jeg dertil svare, at Udvalget fra Begyndelsen af var paa det Klare med sig selv om, at det var de Oplysninger, det maatte ønske, men at vi ikke vidste, hvorvidt vi vilde faae saadanne Meddelelser af Regjeringen, fordi vi endnu ikke havde faaet alle Lønningslovene forelagte. Vor første Skrivelse til Ministeriet gik derfor ud paa det Spørgsmaal: Hvilke Lønningslove kunne vi endnu vente forelagte? og da vi havde faaet Svar derpaa, mente vi, at maatte afvente Forelæggelse af disse Lønningslove og deres Henviisning til Udvalget, inden vi fremsendte vor Skrivelse, men saasnart vi havde modtaget disse Lovforslag, affattede vi Skrivelsen og sendte den afsted.

Thorup: Med Hensyn til den sidste Bemærkning af den høitærede Finantsminister om, at de, som ikke ville stemme for Lovforslagets Vedtagelse ved 3die Behandling, helst maatte stemme mod det nu, vil jeg bemærke, at naar jeg har sagt, at jeg ikke kunde stemme for Lovforslaget, var det min Mening, at jeg ikke kunde stemme for Lovforslaget, som det her foreligger, men jeg har aldetes ikke sagt Noget om, at det ikke kunde undergaa Forandringer, hvorved jeg kunde komme til at stemme for det. Svad enten altsaa den høitærede Finantsminister kalder det Høflighedshensyn eller ikke Høflighedshensyn, stemmer jeg ikke derimod nu. Seg skal gjentage, at som det her foreligger, stemmer jeg ubetinget imod det ved 3die Behandling. Derjom Udvalget ikke kommer til at forandre det i den Retning, som jeg tidligere har udtalt mig for, stemmer jeg imod Forslaget, men derfor vil jeg ikke nu ved

denne Behandling være med til at drabe Forslaget. Det er gjentaget saa tidt overfor den høitærede Finantsminister, at det var mindre heldigt, at han lod vente saalænge med at forelægge dette Forslag, naar han var forberedt paa, at han vilde forlange en Lønningsforbedring til disse Embedsmænd. Det kan forsaavidt glæde mig, som den høitærede Finantsminister udtalte, at han ventede efter at se Resultatet fra Lønningsudvalget, og at han derefter vilde rette sig med Hensyn til denne sin Beslutning. Seg beklager kun, at han ikke har taget større Hensyn, thi hvad der nu er fremkommet fra Lønningsudvalget, kunde ikke opfordre den høitærede Minister til at fremkomme med Forslag. Naar den høitærede Finantsminister mente, at, uagtet jeg anerkjendte Embedsmændenes Arbejde og vilde lønne derefter, saa var der en væsentlig Forskjel mellem ham og mig i vor Opfattelse af Arbeidet. Seg vilde have billigt Arbejde. Han sagde forresten ikke, at jeg vilde have Excitation, men han udtalte, at hvis vi stillede Arbeidet til Excitation, vilde vi have det billigere og deri laa en Sigtelse i saa Henseende. Seg vilde altsaa have det billigste Arbejde, jeg kunde faae, men det er ikke Tilfældet. Seg sagde, at vi, set fra et andet Synspunkt, saalænge vi kunne faae de bedste og dygtigste Kræfter saa billigt, ogsaa havde en Pligt overfor Samfundets Statsborgere, som vi ikke maa glemme. Embedsmændene ere jo til for Statens Skyld eller rettere sagt for Samfundets Skyld, og ikke Samfundet for Embedsmændenes Skyld. Det fremgaar jo ogsaa af Regjeringens Skrivelse, at, hvad de juridiske Embeder angaar, er der en stadig Tilgang af juridiske Kræfter til Ministeriet — der antages kun Kandidater med bedste Karakter — og derfra rekruteres jo de fleste juridiske Embeder rundt om i Landet. Og her jeg paa de Embeder, hvortil der ikke fordres juridiske Kandidater, jeg vil saaledes nævne Toldvæsenet og Postvæsenet, fremgaar det, at der dertil kun antages Folk — jeg veed ikke om de udtryffeligt er betegnede som udmærkede — men i alt Fald dygtige Folk og Folk med god Jagdannelse eller statsvidenskabelige Kandidater. Det fremgaar altsaa, at der ogsaa der er Tilgang af gode og brugbare Kræfter. Det, jeg har sagt og ment, maa altsaa ikke opfattes, som om jeg vilde give Arbeidet til Excitation, og som om jeg ikke skulde forstaa at vurdere Arbeidet. Seg forstaaar meget godt at vurdere Arbeidet. Seg betragter det som en Ulykke for et Land, derjom man ikke vedtog Lønningslovene saaledes, at man kunde faae dygtige og brugbare Kræfter til Stats tjenesten. Naar den høitærede Finantsminister indvendte mod mig, at der havde været Afgang fra Statsadministrationen til private Embedstillinger, saa er det mig godt bekendt, at det er Tilfældet med 2 Mænd. Men hvad vil det sige, at 2 Mænd i hele Landets Administration